Під ногами
Шугає вітер,
І вужами
Плазує сніг.
Всі спішать,
А безногий Митя
Не спішить,
Бо не має ніг.
Чути кроки…
Веселі крики…
Ех, коли б він
Ходити міг!
Митя чистить
Чужі черевики,
А в самого
Немає ніг.
Проїжджає авто:
– З дороги! —
Та немовби
На глум, на сміх.
Об панелі
Вистукують ноги.
Ну, а в Миті
Немає ніг.
Пам’ятає:
Голодна Одеса,
Залізниця…
(Згадав і стих.)
Замість хліба
Попав під колеса
Й з того часу не має ніг.
Він, здається,
Ніколи не плаче,
Хоч і в погляді
Мало втіх.

І на кожнім
Футбольнім матчі
Біля сітки
Сидить без ніг.
Якось вдарився м’яч
Об камінь
І до Миті нараз
Підбіг.
Відштовхнув його Митя руками,
Бо у нього
Немає ніг.
Під чиїмись
Ногами вітер
І болото
Плює з-під них,
Ну, а Митя
Немов невмитий…
Це тому,
Що не має ніг.
А навколо
Все ноги й ноги,
Та здається,
Мільйони їх.
І клекоче
Придушений стогін:
– Чом у нього
Немає ніг? —
У пасажі
І кроки, і крики
(Ех, коли б він
Ходити міг!).
Митя чистить
Чужі черевики,
А в самого
Немає ніг.